

Практичне заняття 9

Право на приватність

Джерела:

1. [Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод](#)
2. [Загальна декларація прав людини](#)
3. [Міжнародний пакт про громадянські і політичні права](#)
4. [Класс та інші проти Німеччини](#)
5. [Шові та інші проти Франції](#)
6. [Бенсаїд проти Сполученого королівства](#)

Теоретичні питання:

1. Права, що захищаються ст. 8 Європейської конвенції про захист прав людини та основоположних свобод
2. Зв'язок з іншими правами, закладеними до Конвенції
3. Захищені статтею 8 Конвенції інтереси у світлі українського законодавства
4. Право на захист приватного життя: бачення ЄСПЛ
5. Критерії допустимості втручання органів державної влади у приватне життя особи

Практичні завдання:

Для вирішення практичного завдання проаналізуйте нижченаведені кейси за таким алгоритмом:

Кейс 1.

Під час свого шлюбу заявник та його дружина мали доньку А. Пізніше пара розлучилася і заявник мав права спільної опіки над дитиною. Після оспорювання батьківства заявника було встановлено, що він не був біологічним батьком дитини. У результаті, і попри те, що національні органи влади визнали, що він виховував та піклувався про дитину упродовж п'яти років, він втратив всі батьківські права стосовно

дитини, у тому числі право підтримувати контакт з нею. Його ім'я було вилучено із свідоцтва про народження дитини, у дитини також було змінено прізвище. Національне законодавство не передбачало жодних винятків, які дозволили б заявнику, за відсутності біологічного зв'язку з дитиною, підтримувати будь-які відносини з донькою.

Кейс 2

Компанії-заявнику належав один із найбільших інформаційних інтернет-порталів в Естонії. У 2006 році, після того, як на порталі компанії-заявника було опубліковано статтю про паромну компанію, під нею з'явився ряд коментарів, які містили особисті погрози та образи на адресу власника паромної компанії. Проти компанії-заявника було порушено справу про дифамацію, за результатами розгляду якої суд зобов'язав її виплатити 320 євро на відшкодування шкоди.

Кейс 3

У 2001 році заявниця, якій тоді було 14 років, стала, як вона стверджувала, жертвою неодноразового сексуального насильства з боку друга її сім'ї, Х. У зв'язку із заявою матері про порушення кримінальної справи, у 2003 році було розпочато слідчі дії, а у 2007 році – кримінальне провадження щодо Х. У 2009 році, провівши загалом 12 судових засідань, національні суди виправдали Х за всіма обвинуваченнями на тій підставі, що деякі з тверджень заявниці стосовно фізичного стану Х були спростовані експертом, що унеможливило, на думку національних судів, довести вину Х поза розумним сумнівом. Скарга прокурора на це судове рішення була відхилена у 2010 році, і так само через кілька місяців після цього було відхилено й клопотання заявниці до Генерального прокурора про захист законності.

Кейс 4

Заявник, Y.Y., на момент подання заяви офіційно був записаний до реєстру громадянського стану як особа жіночої статі. Як він стверджує, ще в дитинстві він відчув свою приналежність до чоловічої статі, що суперечило його анатомічній статі. Тому він просив про дозвіл на операцію зі зміни статі, але у 2006 році його прохання було відхилене на тій єдиній підставі, що він не є остаточно неспроможним для репродукції. Національні суди ґрунтували своє рішення на статті 40 Цивільного кодексу.

Зрештою у 2013 році заявник отримав необхідний дозвіл, тобто більше ніж через п'ять років і сім місяців після залишення першого клопотання без задоволення. Національні суди задовольнили його клопотання не встановлюючи, чи він є неспроможним для репродукції.